

– Köztörvényes gazemberek között?
 – Bizonyára lesznek olyanok is. De... – és itt a felcsillan az óriás szeme – az egy igazi feladat lesz. Azokat a semmirekellőket, akik ellenségesen viszonyulnak a sztálini szabadságeszményhez, azokat meggyőzni a Párt igazáról... őket helyes útra terelni...
 – Hát nem zárnak ki a Pártból? – kérdi Boda, s most először bizakodás is keveredik remegő hangjába.

– Dehogyan zárják! Aki egyszer jó volt a Párthoz, azt a Párt sosem felejt el. Számít rá a jövőben is.

A fekete öltönyös bejön a szavalásba. A régi orosz bolsevikokról beszél, akik szintén a börtönben terjesztették hitüket. Boda Márton törli a tarkóját, de bólogat. S mikor a másik szünetet tart, egy végsőt, egy nagyot bólint.

– Rendben elvtárs, induljunk! Legyünk túl rajta!

TÓTH ERZSÉBET

Léda kalapja

*Zuglóba tegnap beszökött a tél
 ballagtam épp a Szajna söröző előtt
 a Bosnyák téren nézegettem
 az ócskások fényes lomjai között*

*a Rákos-patak mellett kutyákat sétáltattak
 mások futottak bőszen az egészségükért
 Léda jutott eszembe a Szajna sörözőről
 nagy, lomha testével ő nem nagyon futott*

*de a kalapja mellé kellett neki valami dísz
 valami feltűnő, valami parázs
 unaloműzőnek a nagy költő épp jó lesz
 álmos, nagy teste bizsereg, unatkozik*

*gyere költőm, nézd milyen Párizs
 csináljuk vadul, pusztuljon bele a magyar puszta
 gyere dísznek a kalapomra
 gyere drága, aztán menj vissza magyar hazádba*

*ahol rólad álmodik ezeregy szűz
 meg a nagyravágyó, élénk Csinszka
 aki nem tudja még, mit kap
 ápolja majd beteg költőlelked*

*költőre vágyott, hát kapja meg
 a költő betegágyát, beteg szekerét, szomját
 aztán megkapja a prűd, nyuszi férjeket
 megkapja az álszent Magyarországot*

*megkapja költőjét, nincs más ezen a földön
 félnek a szelek a magyar ugaron
 félnek a tüzek, félnek a vadak
 félnek az Istenek, félnek a mátkák*